

NEOBYČEJNÝ PES

Will Chesney

U.S. Navy SEAL

s Joem Laydenem

**Můj partner z týmů SEAL
při přepadu Usámy bin Ládina**

OMNIBOOKS

ÚVOD

Tohle nemusí být úplně ten příběh, jaký očekáváte. Mohu to klidně objasnit úplně od začátku.

Sloužil jsem třináct let v americkém námořnictvu, z toho jedenáct let jako SEAL, a zúčastnil jsem se nespočetných operací a misí, které byly po 11. září 2001 součástí války s terorismem. Jako člen SEAL týmu XXX jsem byl na jaře roku 2011 na území Pákistánu, kde byl zastřelen nejcennější z důležitých cílů Usáma bin Ládín. Dá se tedy klidně říct, že jsem byl u pěkného průseru. Ale to je jen část celého příběhu a není to ani ta nejdůležitější část.

Víte, když jsem měl to privilegium sloužit po boku jedněch z nejstatečnějších a nejlepších mužů, s jakými se můžete vůbec kdy setkat, dostalo se mi také velké cti tím, že jsem mohl pracovat s neobvyklým a neoslavovaným hrdinou, jehož role v moderním válčení a konkrétně ve válčení proti terorismu je těžko pochopitelná. Samozřejmě pokud jste s ním nebo s jedním z jeho druhů, čtyřnohých bojovníků, nesloužili.

Vyrůstal jsem se psy a vždy jsem byl milovníkem psů, ale nikdy jsem neměl ani tušení, do jaké míry byli psi zapojeni do armády, dokud jsem se nestal SEALem a nezačal slýchat různé příhody. Vzpomínám si, jak jsem vešel začátkem kursu do výcvikové místnosti a uslyšel následující pokyn:

„Zvedněte ruku, pokud váš život někdy zachránil pes.“

Přibližně devadesát procent mužů v místnosti bez váhání zvedlo ruku. Nesmáli se. Neusmívali se. Tohle byla skutečně vážná záležitost.

Může vám pes zachránit život? To si sakra pište, že může. V mém případě se to stalo mnohokrát. Na bojišti i mimo něj.

Tohle je můj příběh, ale je to také příběh jednoho z vojenských služebních psů (Military Working Dogs; MWD). Ještě přesněji byl součástí výrazně vyspělejší podmnožiny MWD známé jako CAD - Combat Assault Dogs – bojoví útoční psi. A byl ze všech nejznámější díky svému zapojení do útoku na bin Ládínovu usedlost. Byl to psí SEAL jménem Cairo, třicetikilový belgický malinois, druh belgického ovčáka, hovorově také maliňák. Skákal z letadel, slaňoval z vrtulníku, plul přes potoky a řeky, vyčmuchával silniční improvizovaná výbušná zařízení a v některých

případech doslova odzbrojoval povstalce. V krátkosti dělal vše, co od něj očekávaly jeho lidské protějšky, a dělal to s neochvějnou věrností a odpovídající odvahou. Byl jsem ochoten za něj schytat kulku a ve skutečnosti on schytal jednu za mne. Takže tohle je kniha o něm, stejně tak jako o mně. Možná víc o něm.

Poprvé jsem se s Cairem setkal v létě 2008. Tou dobou jsem byl šest let v námořnictvu, téměř celou dobu jako SEAL, a měl jsem za sebou několik nasazení, naposledy v Iráku. Byl jsem na své stálé základně ve Virginii, se svou prací jsem byl spokojený a opravdu jsem nehledal žádnou velkou změnu. Pak mi představili program služebních psů a to mne okamžitě zaujalo. Jako kluk jsem měl rotvajlery a pitbuly, ale nikdy jsem se nepokoušel o nějaký jejich výcvik. Pro mne to byli mazlíčci a kámoši, ne služební psi. V počátečních dnech začleňování AWD do Speciálních operací nebyly předchozí zkušenosti naštěstí nezbytným předpokladem, aby se člověk stal psovodem. Stačilo, abyste projevili o tuhle práci zájem, a náhle jste tam byli přiděleni čtyřicet hodin denně a sedm dní v týdnu ke skvělému malinoisovi (jako MWD se používali i němečtí a holandští ovčáci a labradorští retrívři, ale ideálním bojovým útočným psem je malinois, v podstatě menší, štíhlejší a hbitější verze ovčáků).

Ne každý člověk je stvořený pro psy - myslím, že se s tou vlastností buď narodíte, nebo ne - a ne každý SEAL chce dělat chůvu zvířeti ať už doma nebo na bojovém nasazení. Když se moji SEAL partáci blížili uprostřed noci k tiché usedlosti, a nebyli si jisti, zda není perimetr obložený výbušninami, nebo kolik lidí tam čeká v záloze, byli šťastní, že mají Cairu před sebou. A když nebyl v práci, byl tím typem psa, přátelským a hravým, který povzbuzoval mezilidské vztahy; jednoduše řečeno, v týmu ho všichni milovali.

Ale převzít za něj zodpovědnost a stát se psovodem? To přenechávali tomu, kdo tu práci opravdu chtěl. Někomu, kdo to pověření chápal a přijímal.

To jsem byl já. Cairo byl můj pes. A já byl jeho táta. Nepoužívám ten termín obrazně. Vztah mezi psovodem a psem SEAL je silný a intimní. Hodně přesahuje přátelství a běžná pouta, která pojí člověka se psem. Výcvik psa je založený na zkušenostech a musí být všestranný. Člověk do něj musí být nepřetržitě pohroužený, aby v něm vypěstoval nejen požadovanou schopnost, ale i oddanost neobvyklé hloubky a složitosti.

Každý, kdo kdy sdílel život se psem, chápe symbiotickou povahu toho vztahu - jak pes spoléhá na svého pána ohledně výživy a přístřeší a odvděčuje se láskou a věností tak bezpodmínečnou, až vám to bere dech. Tak dobrá, teď vezměte ten vztah, vynásobte ho deseti a vytvořte z něj téměř nepochopitelné pouto, které vznikne, když pes riskuje každý den život pro vás a vaše bratry. Pak pochopíte, jaké to bylo pro Cairu a pro mne a vlastně pro každého, kdo měl to štěstí, že byl psovodem SEAL psa.

Takže jo, v každém ohledu jsem byl Cairův táta. Měl jsem k němu tak blízko jako otec k synovi.

Když jsem se s ním poprvé setkal, byl tři roky starý a už absolvoval třídu potencionálních armádních kandidátů. Předvedl se tam jako jeden pes ze sta nejen s obrovskými fyzickými schopnostmi a smyslovým nadáním, ale i s neúnavnou pracovitostí. Stručně řečeno pes, který se mohl stát SEALem. Ale v Cairově bylo i něco víc, díky čemu byl neobvyklý - přichylné uvolněné chování, které mohlo být u jiných psů důvodem k vyřazení. Vojenský pracovní pes musí být konec konců především bojovník a v mnoha případech se toto chování s citlivým přátelstvím navzájem vylučuje.

Cairo byl jiný. Dokázal přepnout vypínač. Když byl čas jít do práce, tak pracoval. A jeho práce byla vyčerpávající, nebezpečná a někdy krvavá. Cairo byl výjimečným produktem století přirozeného vývoje, dokonalého šlechtění, přísného výcviku a budme upřímní, výherním tiketem v genetické loterii. Ještě něco z něj dělalo zvláštního psa - zuřivá touha lovit, podávat výkony a sloužit; stejně jako jeho lidské protějšky ve speciálních jednotkách se Cairo zdál být nebojácný a neúnavný.

To samozřejmě není tak úplně pravda. Každý, kdo šel někdy do boje, chápe, co je to zažít strach; a já jsem ho rozhodně cítil. Stejně jako všichni jsem zažil bolest, zranění a vyčerpání. Psi jsou zvířata, která jsou ovládána hlavně instinkty. Jejich přirozeností je stáhnout se z nebezpečí a odpočívat, když jsou unavená. V tom se tolik neliší od lidí. Nemělo by tedy být takovým překvapením, když zjistíte, že na cestě stát se MWD ve Speciálních operacích musí psi projít sítí hustým jako to, jež vyřadí osmdesát procent mužů, kteří vstoupí do programu SEAL námořnictva. A pro ty, kteří se dostanou dál, je výběrový proces ještě náročnější.

Není to pro každého a ani by být nemělo. Přiznejme si to - většina lidí nechce narukovat do námořnictva. A většina lidí v námořnictvu má dost

sebeuvědomění a zdravého rozumu, aby věděli, že nechtějí podstoupit utrpení výcviku SEAL. A většina z těch, kdo se do něj pustí, rychle zjistí, že je nad jejich síly. Je to samovýběrový kurz a ohromující většina z mužů, kteří vstoupí do nechvalně známého třicet týdnů dlouhého výcvikového programu známého jako *Basic Underwater Demolition/Seal (BUD/S)* z něj nevypadne kvůli zranění nebo vyloučení, ale proto, že to jednoduše vzdají.

Jedním slovem - odchod.

To je celá podstata BUD/S - nejen učit základy námořních Speciálních operací a vypouštět do světa zkušené armádní taktiky, ale přirozeným výběrem najít opravdové válečníky, muže, kteří to za žádných podmínek nevzdají.

Stejně základní principy platí pro vycvičení vojenských služebních psů. Jejich fyzické schopnosti jsou nezbytné, ale všechna rychlost a síla na světě jsou k ničemu, pokud pes při zvuku výbuchu RPG na svahu kopce ztuhne, nebo zvítězí instinkt a on se v nepřátelské palbě schoulí, nebo odmítne vejít do tmavé místnosti, protože když to udělal naposledy, nějaký darebák ho pobodal nebo postřelil.

Je nevyhnutelné, že vojenští psi podstupují nesmírné riziko zranění, protože jsou často prvními členy jednotky SEAL na zemi a tím pádem jsou vystaveni nebezpečí jako první. Lidští vojáci, dokonce ani vyzbrojení nejmodernějšími technologiemi, se nemohou vyrovnat psům, pokud jde o vyhledávání improvizovaných výbušných systémů nebo hledání úkrytů nepřátel. Než jsme postoupili k nějaké budově nebo pozemku, bylo součástí Cairovy práce prohledání perimetru. A podobně často byl prvním příslušníkem jednotky, který vstupoval do tmavých a nebezpečných budov. Dělal to opakovaně s neochvějnou spolehlivostí a beze strachu.

Jak jsem řekl, lidé ani psi by neměli takové věci dělat. Není to přirozené. Není to...*normální*. Ale někteří to dělají. Cairo byl jedním z nich. Dokázal vyčenichat improvizovaná výbušná zařízení a tím zachránit desítky životů. Odvážil se a odvažoval se vejít do usedlostí, kde se to jen hemžilo darebáky, a vytáhnout některé z těch těžce ozbrojených padouchů ze skříně dřív, než stihli vystřelit. Docházelo Cairovi, že riskuje svůj život v zájmu svých lidských protějšků? Pravděpodobně ne. Ale věděl, že jeho práce je nebezpečná. Nepochybuji o tom ani na vteřinu. Přesto ji dělal a vykonával ji nejen zkušeně a profesionálně, ale jen s malým ohledem na své vlastní bezpečí.

V afghánských horách, na jedné misi za druhou, byl Cairo bojový stroj – bojový prostředek stejně cenný jako AK-47 nebo noktovizor. A když nastal čas, aby šel domů a trávil čas s tátou, také to udělal. Sedávali jsme na pohovce a sledovali filmy. Jedl steaky hned vedle mne. Spal v mé posteli. Dalo se mu věřit, pokud šlo o cizí lidi a děti; to platilo zejména poté, co odešel do výslužby. Podle mého názoru měl zatraceně blízko k perfektnímu psovi.

Pokud udělám svou práci dobře, bude tato kniha holdem Cairovi, příběhem, který zaznamenává nejen mimořádnou práci, kterou odvedl při podpoře americké armády, a spoustu času a úsilí, které jsou potřeba k vychování skvělého vojenského psa, ale také to, co udělal pro mne osobně. Mnoha způsoby byl mým nejbližším přítelem. Když se naše kariéry ubíraly různými směry, na chvíli jsem ho ztratil, a pak jsem ho dostal zpět dost dlouho na to, abych se o něj staral, když mu selhávalo zdraví. Na oplátku se on staral o mne, když jsem ho potřeboval nejvíc, když si psychické a fyzické jizvy z bojů včetně poranění mozku vybraly svou daň tak vážně, že jsem si nebyl jistý, jestli to vůbec zvládnu.

Doufám, že tohle bude kniha, jakou jste ještě nečetli. Přesto, že v ní jsou scény z bojiště a krveprolití, není tak brutální jako některé knihy, které vyšly před ní. Chci se soustředit na vyčerpávající a složitý výcvik, který byl potřeba, aby se z Caira stal výjimečný voják, jímž nakonec byl, a co znamenal pro své spolubojovníky a mne osobně. A chci také vysvětlit, proč jsem strávil tak nesmírně dlouhou dobu, abych se prokousal byrokracií, která nás chtěla v jeho přibývajících letech oddělit od sebe.

Mezi příslušníky SEAL existuje nevyřčený zákon obětavosti. Uznání, že zatímco práce, kterou děláme, je vážná a důležitá, jako jednotlivci nejsme nijak zvláštní. Jsme tým spojený za jistým účelem a nikdo z nás není důležitější než ostatní. Jsem hrdý na svou vojenskou službu a na svou práci jako Navy SEAL, ale jsem si silně vědom skutečnosti, že existují muži, kteří toho udělali víc, mnohem víc, ... a kteří toho víc obětovali. Nesdílím tento příběh s vámi proto, abych vyhledával záři reflektorů - ve skutečnosti jsem se jejich záře vždy stranil -, ale abych uctil své druhy vojáky včetně víceúčelového vojenského psa jménem Cairo, který byl mnohými způsoby stejně takovým člověkem, jako my ostatní.

Bojovali jsme spolu, žili spolu a společně jsme krváceli. Když jsme v noci roku 2011 letěli pákistánským vzdušným prostorem, Cairo byl po mém

boku. Stal se nedílnou součástí nejslavnější mise v historii SEAL. Po téměř desetiletém pronásledování pomohl dostat nejdůležitějšího darebáka a nebyl více ani méně důležitý, než kdokoliv jiný na této misi.

Ale tento příběh tam nekončí a nekončí úspěšně. Se psy nekončí nikdy, že? Někdo jednou řekl, že koupit si psa je jako koupit si malou tragédii. Hned první den víte, jak to všechno skončí. Ale o to přece nejde, ne? Jde o tu pouť, o to, co tomu psovi dáte, a co dostanete na oplátku. Cairo mi toho dal víc, než jsem si kdy dokázal představit, a pravděpodobně víc, než jsem si zasloužil

To je pro tebe, kámo.

Kapitola 1

Metr sedmdesát pět vysoký, osmdesát kilogramů.

To je průměrná postava amerického Navy SEAL. Nejsou to proporce právě superhrdiny. Nejsem tu proto, abych uváděl legendy na pravou míru, ale faktem je, že většina SEAL vypadá jako obyčejní chlapi. Samozřejmě jsou v ďábelské formě, zvláště na konci BUD/S, ale v nijak mimořádně nápadné, a to podle mého názoru jen proto, aby ukázali, že to staré rčení je pravdivé – knihu nemůžete hodnotit podle jejího přebalu.

Nějaký typický SEAL neexistuje. Pocházíme ze všech možných sociálních skupin a ze všech koutů země. Znal jsem chlápka, který měl potíže s doděláním střední školy. Znal jsem jiné, kteří byli špičkovými absolventy vysokých škol. Většina z nás byli teenageři, kteří se blížili dvacítce nebo měli těsně po ní, a byli plní mladistvé energie. Jiní byli o desetiletí starší, už usazení v dospělém životě, který jsem stěží chápal. Poznal jsem chlápky, kteří byli výjimeční sportovci, kteří měli postavy, jež vypadaly jako vytesané ze žuly. Většina z nich výběrem neprošla. Také jsem poznal chlápky, kteří byli fyzicky nenápadní a měli jen málo formálního sportovního výcviku. Většina z nich také neuspěla. To je podstata programu SEAL - nezáleží na tom, odkud jsi a co jsi dokázal nebo nedokázal předtím, než jsi dorazil na pláž v Coronadu v Kalifornii, neboli na začátek BUD/S. Nakopou ti prdel a se vši pravděpodobností zjistíš, že ty zážitky jsou tak příšerné, že se na to vykašleš.

Přesně tak by to mělo být. Nejde o to, že by námořnictvo nechtělo do jednotek SEAL víc lidí -jen ten proces je tak setrvale hnusný, že uspěje jen dvacet procent uchazečů. Míra neúspěšnosti zůstává stálá téměř od počátku

programu začátkem šedesátých let, ačkoliv moderní SEAL mohou vysledovat svou vývojovou linii až k podvodním demoličním týmům z druhé světové a korejské války. To je záměrné. Smyslem BUD/S není pouze mučit ty ubohé duše, které do výcvikového programu přijali, ale zajistit, aby se do cíle dostali jen ti nejsilnější.

K tomu šílenství existuje jednoduchá metoda - válka je peklo a SEAL si troufnou zasáhnout do palby výjimečně nebezpečným a utajovaným způsobem. Očekává se od nich, že budou v dobré fyzické kondici, mentálně silní, psychologicky odolní, chytří a vášnivě oddaní věci. Není to jen o slepém vlastenectví, přestože jsou SEAL nejvlastenečtější lidé, jaké jsem kdy poznal, ani o lehkomyšlném nasazení v boji. Práce na Speciálních operacích je mnohem techničtější a preciznější; vyžaduje disciplínu a pracovitost a stejně tak odvahu a krvežíznivost. Faktem je, že když člověk často vidí nepřítelem přečíslenou jednotku SEAL, jak se metodicky a efektivně pohybuje potměnou budovou a při hledání cíle s vysokou hodnotou likviduje jednoho ozbrojeného bojovníka po druhém, sleduje tým, který pracuje se strojovou přesností. V tomhle scénáři není místo pro kovboje nebo divoké bojovníky. Důležitá je jen profesionalita a stoprocentní oddanost misi.

Není to ani bezmyšlenkovité provedení, protože SEAL se často dostávají do situací, které se dramaticky liší od toho, co očekávali. Naučíte se myslet za chůze a odpovídajícím způsobem reagovat. Je to brutální a často krvavá práce s výjimečně vysokým rizikem a nikdo nepředstírá opak. Je pak logické, že je BUD/S vymyšlený tak, aby pro tento typ služby vyřadil všechny kromě těch nejlepších kandidátů.

Během řady let provedlo námořnictvo v programu jen malé změny a většina z nich byla zavedena hlavně z bezpečnostních důvodů ve formě důslednějšího dohledu a lepší zdravotní péče. Fyzické deptání kandidátů je stejně neustávající, jako tomu bylo vždy. I když v programu amerického námořnictva Sea, Air and Land (SEAL) úspěšných kandidátů přibýlo, není to výsledkem změkčení BUD/S; je to prostě jen vlivem většího počtu lidí vstupujících do programu. Na konci je výsledek vždy stejný.

Dvacet procent absolvuje.

Osmdesát procent odpadne.

Co mě vedlo k takové aroganci (nebo hlouposti), abych si myslel, že budu jedním z těch dvaceti procent? Na to nemám rozumnou odpověď.

Když o tom přemýšlím teď, jako čtyřiatřicetiletý veterán s moudrostí nabytou při zpětném pohledu, připadá mi to úplně šílené. Narukoval jsem do námořnictva, vstoupil do SEAL programu a...no a pak jsem jen pokládal jednu nohu před druhou. Na mém původu nebylo nic zvláštního. Byl jsem obyčejný kluk odnikud z Texasu (vlastně z malého města jménem Lumberton, které bylo asi třiadvacet kilometrů na sever od Beaumontu a sto šedesát kilometrů na sever od Houstonu). Ale já bych to nevzdal. Věděl jsem, co chci, a chtěl jsem se stát příslušníkem Navy SEAL.

Nemohlo mi být o moc víc než dvanáct nebo třináct let, když jsem začal přemýšlet o tom, že narukuji do armády. A ne jen tak do nějakého druhu služby - chtěl jsem být SEAL. Nedokážu opravdu vysvětlit, proč jsem to cítil takhle. Hodně lidí skončí v armádě kvůli rodinnému původu - mají blízké rodinné příslušníky, kteří sloužili se ctí - a ti, které přijmou do Speciálních operací, mají často za sebou sportovní nebo outdoorové aktivity jako lov nebo rybaření.

Ve skutečnosti pro mne nic z toho neplatilo. Měl jsem dědečka, který sloužil v námořnictvu, a strýce, který byl v armádě, ale jejich vojenská služba neměla na můj život hluboký ani trvalý vliv. Ačkoliv jsem s nimi strávil slušné množství času, neznamenal to, že bych vyrostl při poslušání válečných historek u stolu s večeří. Přestože jsem byl vychovaný ve východním Texasu, nebyl jsem zrovna zálesák. Jako kluk jsem trochu rybařil, ale neměl jsem pušku a nebyl jsem ani náruživý lovec. Nebyl jsem členem Klubu skautů ani Chlapeckých skautů. Trochu jsem pěstoval turistiku a kempování. Byl jsem rád venku, ale stěží jsem byl odborníkem na přežití v divočině. Kdybyste mě na základní škole vysadili v nějaké vzdálené oblasti, pravděpodobně bych tam seděl a brečel, dokud by mě někdo nepřišel zachránit. Nevěděl bych, jak si obstarat jedlé rostliny nebo najít cestu domů.

To se moc nezměnilo ani na střední škole. Sice jsem hrál fotbal - konec konců jsem žil v Texasu – ale nebyl jsem nijak výjimečně nadaný. V desáté třídě jsem došel k závěru, že některé věci jsou v životě důležitější než jiné; na vrcholu seznamu byly nepřekvapivě dívky. Pokud jste chtěli mít přístup k děvčatům, opravdu jste potřebovali auto. A pokud jste chtěli auto, pak jste potřebovali peníze, abyste si auto koupili. Předpokládám, že v některých rodinách poskytl auto a peníze máma nebo táta, ale to nebyl můj případ, ani většina mých přátel.

Vyrostl jsem na stanovišti obytných přívěsů, což může znít hůř, než jaké to bylo. Byl to celkem pěkný park přívěsů, a přestože se moji rodiče rozvedli, když jsem byl na škole, dařilo se nám celkem dobře, a já trávil většinu času v obou domovech. Nikdy jsem si o sobě nemyslel, že jsem chudý, ale určitě jsem si byl vědom skutečnosti, že toho mám méně než mnohé jiné děti ve škole. Nijak zvlášť mě to netrápilo a nikdy jsem se nelitoval. Tak to prostě bylo. Oba moji rodiče pracovali, ale moc peněz zkrátka nezbývalo. Byl jsem jediné dítě, takže jsem trávil hodně času sám a snažil jsem se koumat nad různými věcmi. Ať už to bylo dobré nebo špatné, byl jsem trochu samotář. Ale byl jsem také samostatné dítě.

Nevzpomínám si, že bych někdy šel za svou mámou nebo svým tátou s tím, že bych chtěl auto. Nemělo to smysl. Věděl jsem, jaká by byla odpověď, a tak jsem se místo toho pomalu vzdával sportu a učení a našel jsem si práci v místní restauraci. A restaurací myslím rybárnu, která se specializovala na smaženého sumce. Víte, jihovýchodní Texas přechází do západní Louisiany; Lumberton je asi jen hodinu jízdy od jezera Charles, takže jsem vyrostl také tak trochu na jižanské kultuře. Práce v rybí restauraci není to úplně nejlepší zaměstnání na světě, ale to mi nevadilo. Umýval jsem nádobí, utíral podlahu a stoly a obecně jsem dělal cokoli, co mi řekli. Ze skupiny svých vrstevníků jsem byl jedním z nejmladších dětí, které mělo práci. Vůbec jsem nebyl naštvaný, ani jsem se necítil trapně. Byl jsem pyšný na to, že si vydělávám vlastní peníze, takže jsem nemusel žádat své rodiče o věci, které si nemohli dovolit.

Hodně lidí, když se ohlédnou po své první práci, se při té vzpomínce otřesou. Já ne. Bylo něco přitažlivého na tom ukázat se v práci, dostat přidělený úkol a provést ho jak nejlépe jsem uměl. A pak jít na konci směny domů s vědomím, že jsem o padesát nebo šedesát babek blíže ke koupi auta, a byl jsem hrdý na to, že jsem přitom nic nepodělal. Udělal jsem cokoli, o co mě požádali. A bez řečí jsem to udělal, jak nejlépe jsem dokázal. Naučil jsem se dříť, dokud nebyla práce hotová, a držet hubu. Tyto dovednosti se ukázaly jako cenné, když jsem dostával každodenní a celotýdenní zabíračku během Pekelného týdne v BUD/S, a když na to přijde, mnohokrát během své služby v námořnictvu.

Ve škole mi to celkem šlo a uměl jsem se o sebe postarat, ale nebyl jsem zrovna obdařený velkou inteligencí. Stejně tak jsem nebyl sportovně nejnadanější dítě. Ale brzy jsem zjistil, že jsem mnohem houževnatější než

většina lidí. Dokázal jsem snést nakládačku a vrátit se pro další. Byl jsem schopen chodit den za dnem do mizerné práce a noc za nocí se vracet domů páchnoucí jako sumec a rybí tuk a nefňukat, jaká je to otrava.

No, v každém případě většinou. Když jsem nastoupil na střední školu, zvolil jsem si pracovní studijní program, který mě dostal na půl dne ze třídy, takže jsem mohl pracovat víc hodin a vydělávat víc peněz. Dostal jsem tvrdou lekci, když mě z jedné mé práce jako zahradníka pro místní školní okrsek vyhodili, protože jsem nepracoval s dostatečným úsilím. Byla to zcela moje chyba. Pokusil jsem se z té chyby poučit. Když máte práci, dělejte ji. Nestěžujte si na ni a nechtějte po nikom, aby ji udělal za vás. Snažte se zjistit, co chcete, a pak si za tím jděte. Když něco hodně chcete, věnujte tomu každý gram energie a soustřeďte se na to, aby se to splnilo. Žádné blbosti. Žádné výmluvy.

Nakonec, když jsem se blížil k maturitě, jsem šel pracovat do firmy, která se specializovala na stavbu a údržbu anténních stožárů a jiných výškových staveb. To mi poskytlo příležitost pracovat po boku mého otce, který pro tu firmu také dělal a tuhle práci mi sehnal. Navíc za ni byly slušné peníze - výrazně víc, než jsem si vydělal sekáním trávníků nebo mytím nádobí. Její zápornou stránkou bylo, že mým šéfem byl můj otec, a to je asi těžké pro spoustu dětí.

Mám rád svého otce; máme spolu pěkný vztah. Práce pro něj přesto nebyla mojí nejlepší životní zkušeností. Ale své pracovní výkony jsem tím nenechal ovlivnit. Byl můj šéf a se svým šéfem ne vždy souhlasíte. To je další lekce, která mi dobře posloužila. Ale je tu jiná věc, kvůli které se tahle práce ukázala jako neocenitelná – abych dělal tuhle práci dobře nebo ji vůbec dělal, musel jsem překonávat velký strach. Víte, bojím se výšek. Nebo jsem se jich alespoň bál. Je to asi divné, když vezmete v úvahu, že SEAL běžně vyskakují s padákem z letadel nebo slaňují z vrtulníku. Nebo, jak jsem časem zjistil, tráví nadměrné množství času chůzí po rozeklaných hřebenech hor v nějaké odlehlé afghánské provincii.

Ovšem z nějakého důvodu mě žádný z těchto úkolů spojených se SEAL neovlivnil tak silně, jako práce na věži ve výšce třiceti metrů a za plného denního světla. Při skákání padákem je tou nejhorší částí celé akce let nahoru. Jakmile se dostanete do určité výšky, už je to v pohodě. Jen vstoupíte na oblohu a necháte výsadkářskou výstroj, aby odvedla svou práci. Není čas přemýšlet nebo se nechat znervóznit množstvím způsobů,